

Азъ и Славчо Горнокрайчето

Разказъ

ВИЙ можете да си подсвирквате съ уста, когато пожелаете. Свивате устни, духвате презъ тѣхъ и — свършено. Така можете да изкарате каквато пѣсничка пожелаете.

Но, когато бѣхъ малтъкъ, за менъ това не бѣше лесно. Голѣма мжка ми бѣше, че не можехъ да свира съ уста. По цѣли дни духахъ презъ свити устни, ту слабо, ту силно, но напраздно — звукъ не се чуваше.

Най-много ме ядосваше Славчо Горнокрайчето. Той, като знаеше мжката ми, дохождаше при мене, сѣдаше на тротоара и започваше разговоръ. И ужъ съвсемъ случайно за-свирваше съ уста. Ахъ, какви хубави пѣсни знаешетой! Когато минаваше войска съ музика на чело, всѣкога ше видите Славчо Горнокрайчето да припка до войниците и да свири съ уста това, което свирѣше музиката. Той знаеше всички пѣсни, а тѣ бѣха много.

И тѣй, седналъ на тротоара, той си подсвиркваше и ме гледаше съ своитѣ мънички дяволити очи.

— Чудна работа, — рече той, — какъ тѣй да не можешъ да свиришъ!

— Малтъкъ съмъ още, — рекохъ азъ.

— Мжчно е.

— Никакъ не е мжчно! Направишъ си устнитѣ така, после духнешъ и... туй то!

И той свиваше уста и започваше да пици съ всичка сила.

О, какво не бихъ далъ на Славчо само да ме изучи! Тогазъ и азъ ще тичамъ подиръ музиката и ще ѝ пригласямъ.

Славчо бѣше много по-голѣмъ отъ мене и за туй по-хитѣръ. Веднажъ ми взе цѣлъ единъ геврекъ ужъ да ме изучи, другъ пѣтъ му дадохъ едно хубаво копче отъ дрехата на сестра ми, и все пакъ не ме научи.

Но единъ зименъ день, като ковѣхъ гвоздеи на шейничката си, съвсемъ слу-

чайно свирнахъ съ уста. Какъ стана това! Помжчихъ се да повтора и пакъ успѣхъ. Сега разбрахъ колко лесно било, стига да знаешъ какъ да свиешъ устнитѣ си и какъ да си подгнешъ езика.

И писва една пѣсенъ изъ улицата, та се понася чакъ до другата махала. Азъ тичахъ по снѣга и свирѣхъ съ всички

сили. Струваше ми се, че само азъ знамъ да свира, и че всички хора ми завиждатъ.

Така съ тичане съмъ стигналъ до малкото кафене, дето Славчо слугуваше отъ известно време. Той стоеше отвънъ до вратата, отпустналъ гърбъ на стобора и навъсено мълчеше.

Азъ юнашки запрестѣпвахъ къмъ него и свирѣхъ пѣсничката, която той най-много обичаше.

— Не свири! — ме изруга той.

— Защо?

За пръвъ пѣтъ Славчо не свиреше и не искаше това да правятъ и други.

